

BỘ IV – Trận Trượng

Hồi 4

Trận vong

1.

Hai tay Thiết Thủ nắm chặt phi tha, không kịp chặn đỡ, lưỡi dao trên đầu ô đã đâm vào bụng chàng.

Đúng lúc này, chàng hét lên một tiếng kinh thiên động địa, như sấm nổ giữa trời.

Lưỡi dao trên đầu ô đâm vào thịt được ba phân, thì chân khí toàn thân Thiết Thủ đã ngưng tụ, cơ hồ như không thể đâm tiếp vào được nữa, cuối cùng lại đâm thêm được hai phân nữa, cũng có nghĩa là, lưỡi dao đã đâm ngập năm phân vào bụng Thiết Thủ.

Đồng thời tiếng gầm của Thiết Thủ cũng làm hai tai Đường Thiết Tiêu ù đi, nhất thời không nghe thấy gì, thậm chí cả hai mắt cũng mờ mờ, không nhìn rõ sự vật.

Thiết Thủ vẫn chưa thể buông phi tha ra, song chân chàng đã quét ra một cước.

Chàng xuất cước cùng lúc với tiếng hét.

Khoảng cách giữa chàng và Đường Thiết Tiêu cực gần, nghe tiếng hét liền dờ người ra, trúng phải một cước vào ngực, y há lớn miệng, song không kêu được thành tiếng, thân hình lão đảo nghiêng về bên trái.

Kỳ thực cục diện là Thiết Thủ đã bắt được phi tha, nhưng Đường Thiết Tiêu đã đâm chàng trong thương, mà chàng chỉ đá trúng y một cước, theo lý mà nói, Đường Thiết Tiêu phải chiếm thượng phong mới đúng.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn không phải vậy, chân phải Đường Thiết Tiêu hẫng bước một bước, rồi nghiêng cả người sang bên trái.

Bởi vì khi Thiết Thủ lên thay Lãnh Huyết ứng chiến với Đường Thiết Tiêu, đã từng nói nhanh một câu bên tai Lãnh Huyết, chính câu nói này đã khiến Lãnh Huyết thay đổi quyết định chọn Đường Thiết Tiêu làm đối thủ.

“Ta tìm được nhược điểm của hấn rồi”.

Đây là câu mà Thiết Thủ đã nói với Lãnh Huyết.

Từ lần đầu tiên Đường Thiết Tiêu xuất hiện ở phủ Du Trấn Lan, Thiết Thủ đã chú ý đến hạ bàn của y, lần thứ hai gặp Đường Thiết Tiêu ở chỗ Tạ Tự Cư, Thiết Thủ vẫn lưu ý hai chân y, thậm chí trước khi quyết chiến sinh tử trên cầu treo, chàng vẫn dồn sự chú ý vào hai chân đối phương.

Bởi vì đối phương tuy đối phương tuy hành động nhanh nhẹn, song về mặt trầm ổn, không phải là không có sơ hở.

Thiết Thủ sau khi quan sát kỹ càng, đã phát hiện chiếc giày bên trái của Đường Thiết Tiêu tuy không khác gì với giày của người bình thường, nhưng ở đầu mũi chân gồ lên, từ đó có thể khẳng định bàn chân trái của y có bốn ngón chân dính sát nhau.

Ở một vùng tương đối hẻo lánh ở Xuyên Trung, có một bộ tộc gọi là tộc Dao, những người trong tộc này vừa sinh ra đã có màng chân, Đường Thiết Tiêu cũng giống như vậy, chân trái của y, ngón út và ngón áp út, ngón giữa và ngón thứ không thể tách rời ra được.

Cũng có nghĩa là, chân trái của Đường Thiết Tiêu chỉ có ba ngón chân mà thôi.

Nếu ở lúc bình thường, với thân thủ như Đường Thiết Tiêu, nhược điểm này cơ hồ như không phải là một nhược điểm.

Thế nhưng lúc này, hai người đang quyết chiến trên Phi Lai Kiều.

Phi Lai Kiều hiểm trở, khiến Thiết Thủ tiến không thể tiến, thoái không thể thoái, chỉ có thể ngạnh tiếp phi tha.

Phi Lai Kiều cũng khiến Đường Thiết Tiêu sẩy chân, rơi xuống vực sâu thăm thẳm bên dưới.

Đường Thiết Tiêu nghiêng người, chân trái trượt trên sàn cầu trơn tuột, ngã lộn nhào xuống bên dưới. Đến giờ thì y đã hiểu được mình đang rơi vào hoàn cảnh nào, há miệng định kêu lên, nhưng đã không thốt nên lời.

Lúc này Thiết Thủ chợt buông tay.

Không phải chàng cố ý buông cho đối thủ xuống, mà là lực xoáy của phi tha vẫn chưa hết, làm cho mười ngón tay chàng vừa tê vừa đau nhức, tựa như có mười mũi dùi nhọn cùng lúc đóng vào mười đầu ngón tay vậy.

Chàng buông phi tha ra, Đường Thiết Tiêu ở bên dưới cũng trầm xuống theo.

Trong nháy mắt, thân thể đang rơi xuống của Đường Thiết Tiêu chợt khựng lại.

Thiết Thủ dùng cổ tay kẹp chặt lấy đầu phi tha.

Sợi dây đã cuốn vào cổ tay chàng.

Vì vậy Đường Thiết Tiêu không rơi xuống.

Thiết Thủ vận lực cuốn tay, Đường Thiết Tiêu liền mượn đà lao vút lên, trở lại trên cầu.

Nhưng chiếc cầu cũ nát đã không chịu được mấy lần chấn động, dây thừng bất ngờ đứt phụt, thân cầu đổ sập xuống dưới.

Thiết Thủ đang định lướt xuống thì vết thương nơi bụng chợt đau nhói, người gục xuống.

Thân cầu đã gãy, rơi xuống vực sâu trăm trượng.

Đường Thiết Tiêu đã kịp thời đỡ lấy chàng, nhảy trở về bên vách đá.

Sợi dây lắc lư giữa không gian tối đen, chỉ còn tiếng thác đổ âm âm vẫn vang lên không ngớt.

Không gian trước mặt trống không, chẳng ai biết nơi đây đã từng có một cây Phi Lai Kiều, một trường ác đấu.

Đường Thiết Tiêu đặt Thiết Thủ xuống, đứng trầm mặc trong bóng đêm như một bức tượng.

Thiết Thủ thở dài, cố chịu đựng nỗi đau của vết thương nơi bụng: “Người cứu ta một mạng!”.

Đường Thiết Tiêu nói: “Người cũng cứu ta một mạng”.

Thiết Thủ mỉm cười: “Chúng ta không ai nợ ai”.

Đường Thiết Tiêu lạnh lùng lắc đầu: “Không! Người cứu ta trước, người thắng rồi! Chúng ta đang đối trận quyết chiến, kẻ nào thua, kẻ ấy mất mạng”.

Thiết Thủ vội nói: “Chúng ta có thể quyết chiến lại lần nữa...”.

Chàng chưa nói hết câu thì đã cảm thấy có điều gì khác lạ. Đôi mắt sáng rực tựa hai đốm quỷ hỏa của Đường Thiết Tiêu nhìn chằm chằm vào mặt chàng, cất giọng khàn khàn nói: “Đây chính là Hỏa Diêm, chất độc mà Ngô Thiết Dục bảo ta đưa cho Quách Trúc Sầu để y đầu độc Quách Thương Hùng, ta có chết cũng phải chết bởi độc dược của Đường Môn, mong người thành toàn”.

Chữ “toàn” vừa dứt thì y đã ngửa cổ, há miệng phun ra một quầng lửa xanh.

Khi quầng lửa biến mất, thân thể mất đi sinh mạng của y cũng rơi xuống vách núi.

Người của Đường Môn không thể chiến bại. Hảo thủ của Tiểu Đường Môn, càng không thể chấp nhận nỗi nhục chiến bại.

Đối với bọn họ, bại tức là chết.

Đường Thiết Tiêu được chết bằng độc dược của Đường Môn, vì vậy y chết mà không oán thán, thậm chí có thể nói là chết có ý nghĩa.

Còn Thiết Thủ thì đã tận mắt nhìn thấy sự lợi hại của Hỏa Diêm của Đường Môn, lúc nuốt vào thì vẫn bình thường, không ngờ khi phát tác, lại có thể phun ra lửa.

Nếu quầng lửa này bất ngờ phun vào bản thân chàng, chưa chắc gì chàng đã có thể tránh nổi.

Nhưng Đường Thiết Tiêu không làm vậy.

Thiết Thủ men ra bờ vực nhìn xuống dưới, chỉ thấy đầu óc choáng váng, không biết là vì tưởng niệm cái chết bất khuất của Đường Thiết Tiêu hay vì vết thương ở bụng mất máu quá nhiều nữa. Hoặc giả cũng có thể chàng đang lo lắng Tập Mai Hồng ở nhà Quách Trúc Sấu rất có khả năng cũng đã ăn phải thứ Hỏa Diêm đã thiêu đốt tâm can phế phủ của Quách Thương Hùng và Đường Thiết Tiêu.

Bất luận thế nào, sau trận ác chiến này, Phi Lai Kiều cũng đã hoàn toàn biết mất.

Ánh lửa sáng rực chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Lãnh Huyết vẫn đang liều mạng quyết chiến với kẻ thù.

2.

Chàng lại giết thêm được bốn tên thân vệ nữa.

Lửa cháy phừng phừng xung quanh, những cây khô phát ra những tiếng lép bép rồi đổ gục xuống.

Nhân ảnh thấp thoáng trong ánh lửa.

Lãnh Huyết thoát khỏi vòng vây của ba tên thân vệ, nhảy tới tấn công tên Đơn Y Kiểm Thủ đã lên tiếng đề nghị dùng thuốc.

Tên này đỡ được một kiếm, lão đảo thoái lui một bước, đỡ thêm một kiếm, lại thoái lui thêm một bước, rồi phát ra một tiếng kêu sợ hãi. Lãnh Huyết lại đâm thêm một kiếm, bức y lùi thêm một bước nữa.

Lúc này ba tên thân vệ đã bỏ tới tấn công Lãnh Huyết, chàng phải quay người ứng chiến, tên kiếm thủ kia mới thở phào một hơi, nhưng cũng đã sợ đến hồn bất phụ thể, đang định chạy trốn thì Lãnh Huyết lại đâm thêm một kiếm nữa.

Tên này kiếm pháp cũng thập phần cao minh, vẫn kịp thời gạt đỡ.

“Đinh!”.

Y lại bị bức lui thêm một bước, rồi đột nhiên rống lên một tiếng như heo bị chọc tiết.

Thì ra sau lưng y chính là biển lửa, y phục của y đã bắt lửa.

Lúc y kêu lên oai oái chạy ra trường kiếm của Lãnh Huyết đã quật ngược lại ứng chiến với ba tên thân vệ, đồng thời hất ngược chân đá hậu về phía sau một cước, đá bay tên Đơn Y Kiếm Thủ đang hoảng loạn trở lại nguyên vị.

Tên Đơn Y Kiếm Thủ bắn ngược vào biển lửa, vẫn muốn dây giữa lao ra, nhưng toàn thân đã bốc lửa, đau đớn vạn phần, tay chân vung loạn xạ, cuối cùng bị một cành quýt lớn bắt lửa rơi xuống đầu, kêu lên thảm thiết.

Lãnh Huyết lại giết thêm một tên nữa.

Nhưng hậu tâm chàng cũng bị trúng một kiếm.

Chàng bất ngờ xoay người, đâm ngược kiếm ra sau.

Kẻ đâm chàng là tên Đơn Y Kiếm Thủ cuối cùng, y bất chấp cái chết của đồng bọn, lẳng lặng lén ra phía sau Lãnh Huyết, quả nhiên đã nhất kích đắc thủ.

Thế nhưng điều làm y kinh hãi là, kiếm của y rõ ràng đã đâm vào hậu tâm Lãnh Huyết, ngập vào thịt tới ba phân, khi Lãnh Huyết đảo người, mũi kiếm vạch trên lưng chàng một vết máu dài bốn thốn, thế nhưng không xuyên được qua lưng.

Tên kiếm thủ này cũng là một cao thủ thập phần tinh minh, trong sát na đó, y đã lập tức hiểu ra tại sao Lãnh Huyết thân mang sáu vết thương máu chảy như suối mà vẫn có thể cầm cự được, còn đồng bọn của mình chỉ cần trúng kiếm của đối phương thì lập tức mất đi tính mạng. Đó là bởi vì mỗi lần binh khí của địch nhân chạm vào cơ thể Lãnh Huyết, chàng liền có một phản ứng cực kỳ khẩn cấp, nương theo đà tới của binh khí mà ngửa ra sau hoặc lao lên phía trước, làm cho binh khí không thể đâm sâu hoặc giả trong lúc binh khí cắt vào cơ thịt, liền bất ngờ dịch người sang ngang, hoặc thậm chí là nhảy lên cao, phục người xuống thấp, để cho vết thương do binh khí tạo ra tuy lớn, máu chảy nhiều, nhưng không thể cắt vào gân cốt.

Trong khoảnh khắc ấy, tên kiếm thủ đã ngộ ra được phương pháp bảo mệnh của Lãnh Huyết, nếu y có cơ hội khổ luyện, sau này nhất định sẽ có thể sống sót qua nhiều trận hung hiểm, dương danh trong giang hồ.

Nhưng y không thể nào tránh được trường sát kiếp trước mắt.

Đúng vào sát na mà y ngộ ra được điều này, còn chưa kịp xuất kiếm thứ hai, mũi kiếm của Lãnh Huyết đã xuyên qua cổ họng y.

Lãnh Huyết rút kiếm ra, ba tên thân vệ còn lại đã xông tới, một tên dùng Phác Tử Dao, chém trúng vai tả của chàng.

Lãnh Huyết không hoàn thủ, chỉ quát lớn: “Còn không mau rút!”.

Ba người ngẩn ra nhìn nhau, lửa các lúc càng lớn. Cả ba nhìn thấy đồng bọn từng người từng người ngã xuống, thì thể trở thành tro than, trong lòng càng thêm bấn loạn.

Lãnh Huyết gần giọng nói từng chữ một: “Đơn Y Thập Nhị Kiếm đã chết hết, các người chỉ còn lại ba người, Ngô Thiết Dực căn bản không dám ứng chiến, các người muốn ở lại đây chờ chết hả?”.

Ba tên thân vệ hoang mang nhìn nhau, lộ ra thần sắc sợ hãi, cuối cùng cũng lùi lại, quay người, chạy như bay.

Bọn chúng vừa chạy, Lãnh Huyết cũng đã đến lúc không thể cầm cự được nữa, tay run run, kiếm buông thông, thân thể đổ gục xuống đất.

Nếu không phải một đôi tay lớn ấm áp đỡ lấy chàng, lướt tới nơi thoáng gió, chỉ sợ Lãnh Huyết đã không thể rời khỏi chiến địa này, tang thân trong biển lửa hừng hực đang lan tới.

3.

Thiết Thủ cầm máu cho Lãnh Huyết, Lãnh Huyết cũng băng vết thương lại cho Thiết Thủ, trong những trận chiến hung hiểm thế này, bốn sư huynh đệ họ không biết đã phải thay đổi phương cầm máu bằng vết thương bao nhiêu lần rồi.

Lãnh Huyết nói với Thiết Thủ: “Huynh quả nhiên đã đánh bại Đường Thiết Tiêu”.

Thiết Thủ nói: “Y đích thực là một địch thủ cực kỳ khó đối phó, ta có thể thắng được y, ngoại trừ do may mắn, còn vì ta đã xuất thủ sớm hơn y nữa”.

Đường Thiết Tiêu tuy rằng đã dẫn dụ Thiết Thủ tới nơi hiểm yếu, khiến chàng không thể tránh né, dùng phi tha tấn công, nhưng Thiết Thủ từ lúc ở phủ Du Trấn Lan đã chú ý tới nhược điểm của Đường Thiết Tiêu, nên khi quyết chiến, chàng liền nhắm lấy sơ hở này mà công kích.

Thế lửa từ từ nhỏ dần.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết cần một con khoái mã, với thương thế của hai người, khó mà sử dụng khinh công được, cần phải dùng ngựa thay chân.

Cho dù không có ngựa, bọn họ cũng cần phải đi thật gấp.

Hai người đỡ lấy nhau, gắng sức đứng lên, đúng lúc này, chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, tiến về phía hai người.

Thân hình kỳ sĩ như ép sát xuống mình ngựa, bờm ngựa tung bay làm cả hai đều không nhìn rõ mặt mũi y.

Thiết Thủ đưa mắt nhìn Lãnh Huyết, rồi lập tức nhảy ra, vươn tay chớp lấy dây cương, phát lực giật mạnh. Khoái mã đang lao đi như gió lập tức khựng lại.

Con ngựa chồm cả bốn vó, cất tiếng hí vang, người trên ngựa chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi rơi bịch xuống.

Thiết Thủ tay nhanh mắt sáng, liền vươn tay đỡ lấy đối phương, thì ra chính là lão Phụ.

Lão Phụ hoảng hốt định rút yêu đao ra, nhưng thấy người kéo giật ngựa của mình lại là Thiết Thủ, thì lộ vẻ ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại... lại là Thiết nhị gia? Làm tiểu nhân sợ muốn chết...”.

Thiết Thủ hỏi: “Lão Phụ, sao ngươi lại tới đây?”.

Lão Phụ nói: “Là Ngô đại nhân dặn tiểu nhân dẫn dò, bảo tiểu nhân tới đây, nếu gặp Đường đại hiệp, thì nói đại nhân sớm đã liệu trước bọn họ sẽ thành công, nên đi trước một bước. Còn nếu gặp Thiết nhị gia và Lãnh tứ gia thì nói...”.

Lãnh Huyết hỏi: “Nói gì?”.

Lão Phụ đáp: “Thì... nói là... nói là... đa tạ hai vị đã thay người trừ đi kẻ chia tài bảo... Tiểu nhân... cũng không rõ Ngô đại nhân nói vậy là có ý gì...”.

Lão Phụ tròn mắt nhìn Lãnh Huyết và Thiết Thủ cười khổ tựa như đang tự chế giễu mình, thì ngạc nhiên hỏi tiếp: “Thiết gia, Lãnh gia, ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cả một trận lửa lớn như vậy...”.

Chỉ mấy câu nói đơn giản, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã hiểu ra mọi chuyện.

Ngô Thiết Dục sau khi xúi giục Đường Thiết Tiêu và Thập Nhị Đơn Y Kiếm cùng với ba mươi tám thân vệ quyết chiến sinh tử với Thiết Thủ và Lãnh Huyết ở rừng quýt, trên cầu treo thì đã lừa cơ lên đi. Trận chiến này bất kể là bên nào thương vong, y cũng sẽ từ bỏ quan trường, ôm trọn số tài bảo mà cả đời y cũng tiêu không hết bỏ trốn.

Trận chiến sinh tử liều mạng này của họ không ngờ đã trở thành trận ngao cò tương tranh cho ngư ông là Ngô Thiết Dực hưởng lợi.

Đã đến nước này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết ngoại trừ nhìn nhau cười khổ ra, còn có thể làm gì được nữa?

Lão Phụ xem ra chỉ là một kẻ nhanh mồm nhanh miệng chứ không hề biết rõ nội tình, mà thực ra nếu như y biết nội tình, Ngô Thiết Dực cũng chẳng để y đến nói những lời này với hai người.

Vì vậy, cả Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều không biết nên trả lời câu hỏi của Lão Phụ thế nào.

Thiết Thủ chỉ đành mỉm cười vỗ vỗ vai y nói: “Chúng ta mượn tạm con ngựa này một lát!”.

Nói xong chàng liền tung mình nhảy lên lưng ngựa, đưa tay kéo Lãnh Huyết lên phía sau, thúc ngựa lao đi như tên bắn.

Cơn gió đêm lành lạnh không ngừng thổi vào mặt hai người, khiến các vết thương thêm nhức nhối, nhưng cả hai đều không để ý, trong tâm khảm chỉ thầm nhủ một điều: “Tập Mai Hồng sao giờ sao rồi?”.

Sắc đêm và tâm trạng hai người đều như nghiên mực đã khô kết lại, mặc dù ngựa chạy nhanh như những nét cuồng thảo trong gió.

4.

Căn phòng nhỏ đã đốt đèn lên, nhưng giữa màn đêm tối tăm, vẫn hết sức thê lương, cô tịch.

Ngựa vẫn lao vun vút, nhưng Lãnh Huyết và Thiết Thủ đã lần lượt nhảy xuống, lao bổ vào phòng, bất ngờ trông thấy từ bên trong có một nữ tử chạy ra, bóng đêm làm những đường nét nhỏ nhắn của nàng hiện lên hết sức rõ ràng.

Tiểu Chân!

Thiết Thủ ngạc nhiên nói: “Tiểu Chân, sao cô nương lại ở đây?”.

Chàng không tự kềm chế nổi mình, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Lãnh Huyết cũng lo lắng hỏi: “Mai Hồng cô nương sao rồi...”.

Nói vậy, nhưng chàng cũng không đợi Tiểu Chân kịp trả lời, đã lướt vào bên trong.

Ngọn đèn nhỏ trong phòng chỉ còn là một đốm lửa nhỏ xíu như hạt đậu.

Lãnh Huyết đã thấy Tập Mai Hồng.

Nàng đang gục đầu xuống bàn.

Chàng chợt cảm thấy đầu óc choáng váng, thương tâm gào lên: “Mai Hồng...”.

Đột nhiên mái tóc đen dài như mây của Tập Mai Hồng khẽ động dậy, sau đó thì cả đầu cũng ngẩng dần lên, hai mắt nhập nhèm, chau mày nói: “Ai gọi ta đó...? Ủa... ta lại ngủ rồi à?”.

Lãnh Huyết ngậy người ra tại chỗ, tuy rằng rất vui mừng, rất sung sướng, nhưng lại không biết phải biểu đạt thế nào. Chỉ biết rằng, niềm vui ấy đã khiến chàng hoàn toàn quên đi những đau đớn trên thân thể đầy vết thương của mình.

Thiết Thủ cảm thấy như mình vừa trút bỏ được gánh nặng ngàn cân, mỉm cười hỏi Tiểu Chân: “Quách Trúc Sáu đâu?”.

Tiểu Chân dùng ngón tay nhỏ nhấn chỉ vào trong nhà: “Chết rồi!”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhìn theo ngón tay nàng, chỉ thấy trong góc nhà có một người đang há lớn miệng, khoang miệng cháy đen, chính là Quách Trúc Sáu.

Thiết Thủ không hiểu: “Sao lại vậy?”.

Khi cười, hai hàng lông mày thanh tú của Tiểu Chân khẽ nhướng lên: “Khi tôi sào rau, phát hiện thứ muối đó có vẻ cổ quái, đang định kiểm tra kỹ thì bị... Quách... bộ đầu giật lấy cất đi. Sau đó, y kính rượu chúng tôi, nhưng tôi và Mai Hồng tử tử không uống rượu. Y lại kính trà, tôi cảm thấy có chút khả nghi, nên đã nhân lúc y quay người đi, đổi chén rượu của y lấy chén mà y đã rót cho chúng tôi trước đó...”.

“Soạt... soạt!”.

Tập Mai Hồng xoa nhẹ lên ngực nói: “Chút nữa thì làm ta sợ chết khiếp rồi. Ta vừa định uống thì liền nghe y kêu lên thăm thiết, lẩn lộn mấy vòng, miệng còn phun lửa nữa... phun lửa đây! Sau đó thì...”.

Vừa nói nàng vừa chỉ tay vào thi thể Quách Trúc Sáu: “Chết như vậy đó!”.

Nói xong nàng lại lè lưỡi ra: “Ai còn dám uống thứ trà đó nữa chứ?”.

Thiết Thủ cười cười nói với Tiểu Chân: “Thông minh lắm!”.

Ánh mắt chàng còn nồng ấm hơn ánh đèn, thâm tình hơn cả bóng đêm ngoài kia.

Tiểu Chân mỉm cười: “Không dám”.

Hai gò má trắng đã thoáng ẩn hiện sắc hồng.

Tập Mai Hồng cười hì hì: “Còn ta thì sao?”.

“Tam tiểu thư?”.

Thiệt Thủ cười cười: “May mắn!”.

“VẬY LÀ ĐƯỢC RỒI!”.

Tập Mai Hồng thoải mái thở phào một tiếng.

“Ta sợ nhất là động não, mỗi lần động não ấy à... đầu ta liền như muốn vỡ tung ra vậy, chỉ muốn đi ngủ thôi. Chỉ cần may mắn là đủ lắm rồi!”.

Nàng nhìn Tiểu Chân cười hì hì nói tiếp: “Thông minh, cho tở!”.

Sau đó lại chỉ tay vào mũi mình: “Ta lấy may mắn thôi”.

Tiểu Chân bật cười nói: “Đến lượt tở chia thứ đó hay sao?”.

Tập Mai Hồng quay sang hỏi Lãnh Huyết: “Sao rồi? Vụ án của hai người đã kết liễu chưa?”.

Lãnh Huyết cười khổ lắc đầu: “Coi như đã kết liễu!”.

Tập Mai Hồng tròn mắt nói: “Kết liễu thì là kết liễu, sao lại nói coi như là...”.

Lãnh Huyết im lặng không đáp, Thiệt Thủ liền lên tiếng: “Vụ án giải quyết xong rồi, nhưng chân hung đã bỏ trốn”.

Tập Mai Hồng nhướn đôi mày liễu lên: “Vì vậy hai người lại phải lập tức lên đường truy bắt hử?”.

Thanh âm của nàng có vẻ hơi giận dỗi.

Lãnh Huyết lắc đầu: “Đuổi không kịp nữa”.

Tập Mai Hồng mừng rỡ reo lên: “Đúng rồi, không cần đuổi nữa. Mặc kệ hử. Tha được cho ai thì tha đi!”.

Thiệt Thủ lắc đầu: “Không phải mặc kệ hử. Mà là người đó đã chạy trốn từ trước, chúng ta muốn truy đuổi thực sự không nắm chắc lắm. Có một người đang ở vùng phụ cận, chúng ta sẽ phi cấp truyền thư, nhờ y làm việc này, nhất định sẽ thành công”.

Tập Mai Hồng có vẻ không tin: “Có người như vậy sao?”.

Thiệt Thủ cười cười: “Thuật truy tung và cước pháp của y, có thể nói là thiên hạ vô song”.

Chàng nhìn sang phía Lãnh Huyết, rồi cả hai cùng bật cười thành tiếng. Tiếng cười làm cho căn phòng nhỏ chỉ có một ngọn đèn nhỏ như hạt đậu chột tràn đầy ánh sáng và ấm áp như có một lò lửa lớn đặt giữa nhà.

Lãnh Huyết nói: “Y là tam sư huynh của ta”.

Tam sư huynh của Lãnh Huyết, cũng là nhị sư đệ của Thiết Thủ chính là Truy Mệnh trong Tứ Đại Danh Bộ, cảm tình của bốn sư huynh đệ bọn họ cũng thân thiết và ấm áp như lò lửa nóng giữa mùa đông giá lạnh vậy.

Truy Mệnh gần đây do phải điều tra vụ án, nên đã đến vùng Lương Hà này.

Tập Mai Hồng nghe vậy thì mừng rỡ reo lên: “Hay quá, hai người có thể không tra án nữa rồi, có thể chơi đá cầu, đá dế với chúng ta...”.

Thiết Thủ nói với Lãnh Huyết: “Có điều, ta còn một chuyện phải làm”.

Lãnh Huyết hỏi: “Chuyện gì?”.

Thiết Thủ đáp: “Đệ có chú ý khi chúng ta phóng ngựa tới đây, ánh đèn trên bờ sông và dưới sông chớp tắt ba lần hay không. Ta nghĩ đang có chuyện gì mờ ám diễn ra ở đó, bây giờ phải đi xem thử”.

Tập Mai Hồng chớp chớp mắt nói: “Huynh đi một mình được rồi”.

Sau đó lại hỏi Lãnh Huyết: “Còn huynh?”.

“Ta?”.

Lãnh Huyết cười khở: “Ta phải đi Đại Văn Lý”.

“Đại Văn Lý?”.

Tập Mai Hồng ngạc nhiên hỏi: “Lẽ nào đi tới đó bắt muỗi?”.

Lãnh Huyết nghiêm chỉnh nói: “Đi bắt lũ muỗi có thể cắn chết người”.

Đại Văn Lý xuất hiện sự lạ, người từ đó trở về đột nhiên nổi điên cắn chết người khác, chuyện này là do Lãnh Huyết tìm thấy trong sổ hồ sơ án kiện của Quách Thương Hùng đang thụ lý để ở chỗ Tạ Tự Cư, đây là một vụ án tương đối kỳ lạ, lúc đó đã khiến Lãnh Huyết cảm thấy rất hứng thú.

“Muỗi cắn chết người?”.

Tập Mai Hồng thở dài một tiếng: “Vậy ta cũng đi!”.

Tiểu Chân mỉm cười hỏi: “Ủa? Tam tiểu thư, không phải tỷ sợ nhất là bị muỗi cắn sao?”.

Tập Mai Hồng chớp chớp mắt nhìn nàng, hỏi ngược lại: “Lẽ nào tỷ không sợ bị gió?”.

Hai nữ tử đều đưa tay lên che đôi môi hồng thắm, bật cười khúc khích, hai gò má ửng hồng, làm cho người ta nhìn thấy đều phải xiêu hồn ngã phách.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhìn nhau, cùng lúc cảm nhận được nụ cười ấm áp trong mắt đối phương.

- o HẾT o -